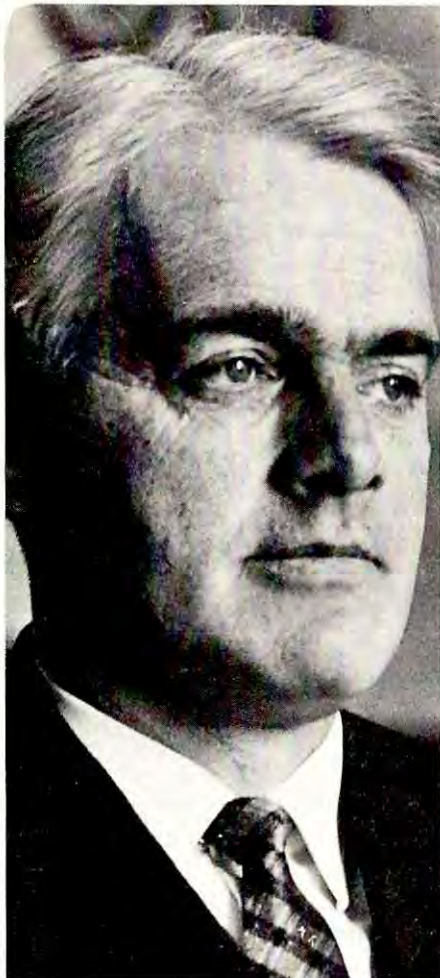

KÅRE KRISTIANSEN

**EF må sees i
sammenheng
med Europas
historiske og
kulturelle
utvikling**

Utgitt av
"JA til EF"-Aksjonen

EF i perspektiv

Mitt syn er at Norge er best tjent med fullt medlemskap i EF. Før jeg begrunner dette standpunkt nærmere, vil jeg imidlertid gjerne få si noen ord om EF's ide og målsetting og trekke opp noe av det perspektiv jeg ser denne organisasjonen i. Jeg har ofte en beklommende følelse av at den skjeve debatt om dette har ført til at mange sitter med det inntrykk at De Europeiske Felleskap drives av en slags kapitalistisk imperialism og at det nesten utelukkende er basert på og motivert ut fra en rendyrket materialisme. Dette er etter min oppfatning et feilaktig bilde. Ideen bak EF har et langt mer idealistisk tilsnitt enn dette. Utviklingen av EF må sees i sammenheng med den historiske og kulturelle utvikling som Europa har gjennomgått i nyere tid. Reformasjonen og gjennom-

bruddet for den humanistiske filosofi utløste en menneskelig frigjøringsprosess som bl.a. har ført til den demokratiske styreform vi og andre land har i dag. Liberalismen, sosialismen og marxismen sprang ut fra ideer som var unnfanget i Europa og som derfra ble spredt til resten av verden. For meg har det alltid stått som noe avgjørende for utviklingen i Vest-Europa at folkelivet i større grad enn i noen annen del av verden ble påvirket av kristendommen og dens syn på menneskeverdet, på kulturelt samkvem og på sosialt ansvar. Reformasjonen og de kristne vekkellesbevegelser fikk også innflytelse på politikk og styreset, og ga oss en kultur som vi må ha lov til å kalle kristen fordi dens åndsinnhold og inspirasjon i så stor grad ble hentet fra kristendommen.

Europas rolle i internasjonalt samarbeid

Ledende europeiske statsmenn som Winston Churchill, Monnet, de Caspari, Roberth og Maurice Schuman, Henri Spaak og Eyskens og flere hevdet at Europa etter krigen, svakt og ufullkomment som det var, fremdeles hadde et ansvar for utviklingen av mellomfolkelig samarbeid. Europa hadde en gjeld å betale og en misjon å utføre: For det første

måtte Europa stille seg slik at det ikke enda en gang ble årsak til den katastrofe som en ny verdenskrig vil være. For det annet kunne Europa bli en brobygger mellom de to supermakter i øst og vest. Dette syn som Vest-Europas ledende politikere var kommet fram til, falt sammen med den overbevisning som hadde grodd fram i verdenskrigens konsentra-

sjonsleire og politiske fangeleire. Det var bl. a. følelsen av at Europa med sine kristne, humanistiske, sosiale og demokratiske tradisjoner fremdeles hadde noe å gi en syk verden, som var drivkraften i de europeiske samarbeidsbestrebelse fra ca. 1950 og **ikke** drommen om europeisk økonomisk eller militært hegemoni. At man den gang så økonomisk vekst og sosial framgang som et nødvendig grunn-

lag for å nå de mål man satte seg, kan vel ikke forundre noen som har den minste erindring om hvor stor den materielle nød var i mange europeiske land på den tid.

Det er bl. a. disse ideer og tanker som ligger til grunn for opprettelsen av det europeiske fellesskap. I våre vurderinger bør vi føle oss forpliktet til også å ta de motiver som EF-landene selv bekjenner seg til, med i vår vurdering.

Organiseringen av Fellesskapet

Det hevdes at EF-organisasjonen prinsipielt skiller seg fra alle andre internasjonale organisasjoner vi står tilsluttet, nemlig derved at vedtak i EF's organer uten videre vil bli bindende for oss.

La meg minne om at i EF kreves det enstemmighet i alle viktigere avgjørelser – f.eks. slike som går ut på en utvidelse av overnasjonal myndighet og innskrenking av suverenitet. Dette vil i praksis si at det enkelte land kan nedlegge veto – eventuelt gå ut av organisasjonen.

Denne vetorett er altså innarbeidet i Roma-traktaten fra starten av. I tillegg kommer så bestemmelsene etter det såkalte Luxembourg-forliket. I realiteten medfører dette at overhodet intet vedtak som berører et medlemslands vesentlige interesser, vil bli

trumfet igjennom mot dette landets vilje.

Men når dette er sagt, skal det ikke legges skjul på at EF-landene i større grad enn andre internasjonale organisasjoner **har** gått med på frivillig å overføre myndighet til fellesskapets organer. Er dette å frata et land dets suverenitet? Etter min oppfatning: Nei. Det er heller **bruk** av suverenitet som foregår når selvstendige stater på denne måte frivillig underkaster seg avgjørelse av organer som disse land har skapt i fellesskap. Det er ganske påfallende at f.eks. de større stater i EF lojalt underordner seg de kollektive forpliktelser og avgjørelser, mens man i andre organisasjoner erfarer hvorledes all fremdrift stanser opp p.g.a. stormaktenes monotone og stadig gjentatte «njet».

Nasjonalstatene og fremtiden

Det var i Europa at tanken om nasjonalstater først oppstod i

nyere tid. På mange måter var utviklingen av nasjonalitets-

prinsippet og den etablering av selvstendige småstater dette førte til, en parallell til den utvikling av nesten ubegrenset frihet for enkeltmennene som liberalismen førte med seg. Denne sist nevnte utvikling er vi vel enige om ikke kan fortsette. Det er etter hvert blitt klart at en slik uhemmet individuell frihet i lengden bare kan føre til at de sterke undertrykker de svake. Derfor må samfunnet sørge for at frihetsutøvelse også skjer under kontroll. Er det ikke slik at en liknende utvikling nå må komme statene imellom — dersom ikke verdensfreden og dermed menneskehetens eksistens skal bringes i fare? Er det mulig i vår verden som er blitt så liten, å akseptere enkelt-statene skal kunne pukke på sin nasjonale selvbestemmelsesrett på tvers av det som tjener helheten? Vil ikke en slik ubegrenset håndhevelse av nasjonalitetsprinsippet

måtte føre til at de små stater blir skadelidende — ja, vil ikke en slik ubegrenset nasjonalisme føre til katastrofe? Og er det ikke slik at vi er lettet og gleder oss hver gang et annet land renonserer noe på sin nasjonale suverenitet og bøyer seg for internasjonale overenskomster — for lov og rett. Ja, må ikke et lite land som vårt være bent fram interessert i at det på frivillig basis etableres ordninger som etter hvert sikrer slik lov og orden mellom stater, som det i et velordnet land hersker mellom borgerne?

Jeg mener «jo» — og derfor har jeg kommet til at nettopp den måte EF-landene har ordnet disse forhold på, er av de trekk ved denne organisasjon som gir den perspektiver og gjør at den er i pakt med fremtiden. Så langt fra å skremme oss, burde dette forhold tilsi at vi støttet opp om disse prinsipper.

Til «JA TIL EF»-aksjonen, Cort Adlersgt. 16, Oslo 2.
Tlf. 56 51 85 - Postboks 2599, Solli, Oslo 2.

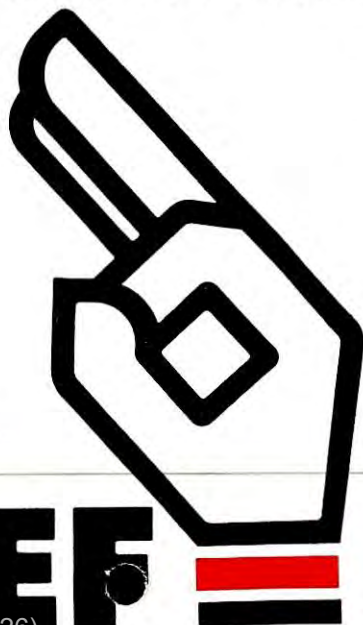
Jeg ønsker å tegne meg som støtte medlem og vil gi et bidrag på kroner

- som ☐ er sendt over postgiro 210811
☐ er sendt over bankgiro 8200.01.40208
☐ følger vedlagt i sjekk
☐ Jeg ønsker informasjonsmateriell tilsendt
☐ Jeg ønsker å delta i det lokale arbeid.

Navn

Adresse

Kontroll: Ildal, Waaler & Co., Statsautoriserte revisorer.

Si JA til EF